

Arrest

nr. 319 554 van 8 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 oktober 2024.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. MADESSIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Kosovo, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 15 juli 2024 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit

Kosovo, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoeker verklaart vier jaar geleden ziek te zijn geworden waardoor hij moest stoppen met werk. Om zijn medicijnen te betalen heeft hij geld moeten lenen dat hij niet kon terugbetalen. Verzoeker vreest dat hij in geval van terugkeer naar Kosovo zijn medicijnen niet meer te kunnen betalen en vermoord te zullen worden door zijn schuldeisers.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het summier poneren van een vrees en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

3.1. Met haar algemeen betoog in het verzoekschrift slaagt verzoeker niet in om een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal op goede gronden heeft vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (hierna Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Bovendien, op grond van verzoekers verklaringen stelt de commissaris-generaal terdege dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij geen of onvoldoende toegang had tot de beschikbare verzorgingsmogelijkheden in Kosovo. Hij verklaarde immers uitdrukkelijk tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij medische bijstand genoot in zijn thuisland (NPO, p. 1). Derhalve maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij geen toegang zou (kunnen) hebben tot de in Kosovo beschikbare medische verzorging of opvang en omkadering.

In navolging van de commissaris-generaal merkt de Raad tevens op dat verzoekers verklaringen dat hij de medische zorgen niet kon betalen en hiervoor geld bij de derden moest lenen louter socio-economische motieven betreffen die eveneens niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zowel hij als zijn partner een uitkering genoten (NPO p. 3-4) en dat hun meerderjarige dochter werkt (NPO, p. 4). Zowel verzoekers partner als kinderen wonen nog steeds in verzoekers huurwoning en stellen het goed (NPO, p. 3, 4). Verder heeft verzoeker nog broers en zussen in Kosovo (NPO, p. 4) en kon hij reeds beroep doen op een vriend uit Bosnië voor financiële steun (NPO, p. 6). Uit verzoekers verklaringen valt dan ook niet af te leiden dat hij bij terugkeer naar Kosovo levensomstandigheden zou kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeker brengt geen argumenten in het verzoekschrift aan om afbreuk te doen aan voorgaande pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal. Gelet op het gebrek aan dienstig verweer worden de voorgaande motieven door de Raad tot de zijne gemaakt.

3.2. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat de door verzoeker geschetste problemen als gevolg van het niet aflossen van zijn schulden van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houden met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Los van de aard van de door verzoeker aangehaalde problemen dient opgemerkt dat een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale

beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoeker in casu niet slaagt. De commissaris-generaal stelt met verwijzingen naar verzoekers verklaringen gemotiveerd vast dat verzoeker nooit klacht neerlegde bij de politie omwille van de bedreigingen die hij naar eigen zeggen ondervond vanwege zijn schuldeisers, omdat hij zichzelf en zijn familie wou beschermen (NPO, p. 7). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat erin bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (ze) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen ze hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Uit de COI Focus "Kosovo – Algemene situatie" van 5 december 2023 waarnaar in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, blijkt verder dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Met haar betoog in het verzoekschrift dat de redenering van het CGVS inzake de algemene situatie in Kosovo volledig stereotiep is en dat in de praktijk bendeleden en maffialeden er echter straffeloos tewerk gaan, waarbij verzoeker nog uitgebreid uit verschillende rapporten in het verzoekschrift citeert, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, eveneens gelet op de concrete motivering en vaststellingen dienaangaande die geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoeker maakt geenszins aannemelijk in Kosovo alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Zij toont dit allerminst in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. Uit niets blijkt hoe dan ook dat de Kosovaarse autoriteiten, verzoeker niet zouden kunnen of willen helpen en bescherming bieden met betrekking tot zijn verklaarde problemen en vrees.

3.3. Waar verzoeker aanhaalt dat hij discriminatie had ondervonden wegens zijn sociale klasse en het feit dat hij het risico liep kanker te krijgen zonder een passende behandeling voor zijn ziekte, benadrukt de Raad dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch ernstige schade inhoudt. Om tot internationale bescherming te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen. De commissaris-generaal merkt terdege: "U heeft bovendien niet aannemelijk gemaakt dat u (om redenen gelinkt aan de Conventie van Genève of aan de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming) geen of onvoldoende toegang had tot de beschikbare verzorgingsmogelijkheden in Kosovo. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u tot de Kosovaarse gezondheidsinstellingen toegang had (CGVS, p. 1). Op basis hiervan heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u geen toegang zou (kunnen) hebben tot de in Kosovo beschikbare medische verzorging of opvang en omkadering."

Verzoeker brengt geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Kosovo persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er dient immers te worden vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk feit volgt waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid actueel dient te vrezen voor vervolging, dan wel het lopen van reëel risico op ernstige schade.

4. De overige motieven in de bestreden beslissing, zoals samengevat in punt 4, die terecht zijn en determinerend, laat verzoeker volledig ongemoeid. Zij blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

5. Uit niets blijkt dat er heden in Kosovo een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

6. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Kosovo, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 28 november 2024 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP wijst op haar zeer specifieke medische aandoening waardoor zij wekelijks injecties dient te krijgen zoniet is haar leven in gevaar. Vanuit Kosovo moest ze hiervoor naar Noord-Macedonië, wat niet effectief is en levensbedreigend. Er is ook de financiële kant: ze diende geld te lenen om deze behandeling te bekostigen. Het CGVS heeft de verklaringen dienaangaande van VzP niet voldoende grondig geanalyseerd: het afhankelijk zijn van de zorgen uit Noord-Macedonië, waardoor haar probleem een combinatie van 2 problemen is: enerzijds diende zij geld te lenen van de maffia, anderzijds kan de Kosovaarse overheid haar niet de nodige bescherming (zorgen) bieden voor haar medische aandoening. Zo is er wel degelijk een link met de criteria van internationale bescherming en niet enkel het gemeenrechtelijk luik, zoals eerder beoordeeld.”

5. Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen valabele en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 24 september 2024.

Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en al aangehaalde argumenten, doch hij gaat voorbij aan hetgeen hierover reeds werd vastgesteld en opgemerkt in de beschikking, en slaagt er niet in om die concrete vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Waar de advocaat ter zitting, meester M. Ka., voorhoudt dat verzoeker voor zijn gezondheidsproblemen afhankelijk is van de medische zorgen in Noord-Macedonië, verklaarde verzoeker zelf nochtans eerder tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij in zijn eigen land, Kosovo, toegang had/heeft tot de beschikbare medische verzorging en opvang en omkadering (NPO, p. 1). Verzoeker zelf maakte noch tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch nadien tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS melding van Noord-Macedonië. Hij sprak er met geen woord over, laat staan dat verzoeker zelf eerder persoonlijk aangaf dat hij voor zijn gezondheidsproblemen afhankelijk zou zijn (geweest) van medische zorgen in Noord-Macedonië en hij naar Noord-Macedonië over en weer reisde. Het betoog van de advocaat ter zitting, en dat in diezelfde lijn in het verzoekschrift van meester Ma., stemt dan ook niet in het minst overeen met hetgeen verzoeker zelf eerder verklaarde. Het strookt niet met verzoekers eigen verklaringen, waaruit blijkt dat er wel degelijk medische zorgen/behandelingen beschikbaar waren in Kosovo maar deze voor hem zeer kostelijk waren, en is dan ook uit de lucht gegrepen.

Hoe dan ook, zelfs al zouden bepaalde medische voorzieningen niet of in mindere mate beschikbaar zijn in Kosovo, of er sprake zou zijn van een eventueel kwaliteitsverschil tussen de Kosovaarse

gezondheidsinstellingen en deze in Noord-Macedonië dan wel een andere staat, houdt dit op zich geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit niets blijkt dat verzoeker om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag in Kosovo geen toegang zou hebben tot en gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg. Daarnaast valt eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Kosovaarse autoriteiten hem op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zouden ontzeggen. In weerwil van wat verzoeker voorhoudt, vallen medische problemen zoals de zijne op zich niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker ter zitting meent dat er wel degelijk een link is met de criteria van internationale bescherming omwille van het feit dat hij geld diende te lenen van de maffia, herhaalt en benadrukt de Raad dat verzoekers verklaarde problemen met de maffia aan wie hij geld verschuldigd zou zijn louter gemeenrechtelijk van aard zijn en als dusdanig geen verband houden met één van de vijf criteria van het vluchtelingenverdrag, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Bijgevolg kunnen deze problemen niet worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève. Dat verzoeker daadwerkelijk problemen zou hebben met de maffia in Kosovo betreft overigens slechts een louter blote bewering. Uit verzoekers eerdere verklaringen blijkt trouwens dat zijn partner en kinderen nog steeds in Kosovo in hun huurwoning verblijven en zij het goed stellen (NPO, p. 4), hetgeen de geloofwaardigheid, minstens ernst van de beweerde problemen met de maffia sterk ondermijnt.

Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen in Kosovo aan nationale bescherming ontbreekt, zoals eerder werd vastgesteld, waarbij er o.a. in de beschikking op wordt gewezen dat verzoeker de in Kosovo beschikbare beschermingsmogelijkheden niet in het minst heeft benut, laat staan heeft uitgeput. Verzoeker laat geheel na concrete en dienstige elementen bij te brengen die hierover anders doen oordelen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg geeft verzoeker geen substantiële redenen op om zijn land van herkomst, Kosovo, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS